

РЕШЕНИЕ

№ 51

гр. гр. Добрич , 25.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ДОБРИЧ в публично заседание на двадесет и шести май,
през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Диана Г. Дякова
Членове: Десислава Б. Николова
Галина Д. Жечева

при участието на секретаря Румяна Ив. Радева
в присъствието на прокурора Милена Атанасова Любенова (ОП-Добрич)
като разгледа докладваното от Диана Г. Дякова Въззивно гражданско дело №
20213200500196 по описа за 2021 година

за да се произнесе съобрази следното:

Производството е за повторното разглеждане по реда на глава XX от ГПК на въззивна жалба вх.№2849/03.12.2019 год. ,подадена от Община Т. срещу решение №142/18.11.2019 год. по гр.д.№218/2019 год. на Районен съд Т., с което на основание чл. 547 от ГПК е допусната поправка в Акт за сключен граждански брак № 0151/21.08.2017 год. съставен в Община Т., гр.Т., във фамилното име на съпругата, като вместо фамилно име "М." се чете фамилно име "К." и в акта за сключен граждански брак съпругата да се чете с имената МЮК. К..

С решение № 28/29.03.2021 год. по гр.д.№ 2050/2020 год. на ВКС,III г.о. е обезсилено решение № 87/14.04.2020 год. по гр.д.№ 81/2020 год. и делото върнато на Добричкия окръжен съд за ново разглеждане от друг състав.Направена е констатация,че съдилищата са били сезирани с нередовна искова молба рег.№ 1344/06.06.2019 год. : противоречие в съдържанието й между обстоятелствена част и заявен петитум,респ.отсъствие на задължителен реквизит по чл. 543 т.1 от ГПК.

Въззивният съд е предприел действията по чл. 129 ал.4 от ГПК с определение № 78/14.04.2021 год. ,в изпълнение на което ищцата МЮК. К.,

родена на 01.06.1974 год., от РТурция, гр.Ч.,чрез процесуалния ѝ представител адв.Т.И. Г. е депозирала допълнителна искова молба рег.№ 663/26.04.2021 год.,с която е извършено уточнение на изложени твърдения и заявен петитум на претенция.

Претенцията е основана на твърдения,че на 25.07.2016 год. в Р.Т., гр.Ч. ищцата сключила граждански брак с А.К., гражданин на Р.Т. и на Република България, като приела фамилното име на съпруга си К.. Същият в Република България бил записан с имената А.Н. М.. На 21.08.2017 год. поискали пресъставяне на акт за брак в Република България като представили в Община Т. необходимите документи-удостоверение за сключен брак в Р.Т. и декларация за идентичност на имената на съпруга ѝ. В пресъставения акт за граждански брак №0151/21.08.2017г. било посочено, че след брака ще носи фамилно име на съпруга си „М.“, независимо, че в представения в превод първичен акт за граждански брак било записано, че ще носи фамилното име на съпруга си „К.“.В пресъставения акт за граждански брак били вписани неверни данни ,неотразени в чуждестранен официален документ ,удостоверяващ сключването на граждански брак ,което имало за последица недопустима промяна в съдържанието му.Отправено е искане ,след като бъде установена неверността на вписаните данни в издадения от Община –Т. акт за граждански брак № 0151/21.08.2017 год. по отношение фамилното ѝ име,да бъде извършена поправка в акт,като вместо М.,като нейно фамилно име бъде вписано фамилното ѝ име К..

Като правен интерес от заявяване на претенцията е посочено,че администрацията е упражнила задълженията си за отбелязване и отразяване на обстоятелствата при гражданската регистрация относно състоянието на граждански брак по начин, незаконосъобразно засягащ права на съпруг, гражданин на чужда държава и съобразно произтичащите от закона изисквания –чл.9 ал.5 от Закона за гражданската регистрация. В резултат на тези действия,налице било разминаване относно фамилното ѝ име,вписано по различен начин от този в издадените ѝ документи за самоличност от Р.Т.,на която е гражданин и до различие във фамилните имена на двамата съпрузи.Отразяването на неверни данни водело до трудности при снабдяване с визи за пътуване,респ.щяло до доведе до такива в случай,че ѝ бъде предоставен статут на пребиваване в Република България и документи за временно или постоянно пребиваване.

Производството по чл.19 ал.1 от Закона за гражданската регистрация се образува за промяна на фамилното име поради наличието на важни обстоятелства, които го налагат . В това производство предмет на делото са обстоятелствата, налагащи промяната на надлежно приетото фамилно име - актът за граждански брак отразява вярно правната действителност, но важни причини налагат правната действителност да се промени и това да бъде отразено в съответния акт. Разпоредбата на чл. 547 от ГПК предвижда,че по

реда на Глава петдесета на ГПК“Установяване на факти“ и със същите последици могат да се поправят грешки в документите по чл. 542 от ГПК,когато закон не предвижда друг ред за поправянето им . Производството, в което се иска установяването на вписани неверни данни в акт за гражданско състояние е охранителното по чл.73 ,във връзка с чл. 38 ал. 4 ЗГР, но в него предмет на делото е истинността на посочените данни - актът отразява невярно правната действителност и той трябва да бъде приведен в съответствие с нея. Такъв е случаят,ако дадено лице претендира, че издаденият в Р.Т. акт за брак е ненадлежно признат в България, поради което съдържа неверни данни относно приетото от него фамилно име.В това производство съдът ще се произнесе, как трябва да бъде осъществено признаването на издадения в Р.Т. акт за брак -така определение № 318/30.06.2016 год. по ч.гр.д.№ 2425/2016 год. на ВКС,IV г.о.;определение № 181/30.04.2018 год. по ч.гр.д.№ 663/2018 год. на ВКС,III г.о.

С оглед уточнителната молба на М. К. с изложени твърдения за наличие на грешка в пресъставен акт за граждански брак, с каква цел иска да бъде установено невярното отразяване на данни и какъв е личния й правен интерес от водене на делото,респ.отправено искане до съда,претенцията за отстраняване на допусната грешка /вписване на неверни данни/ в пресъставения от Община Т. акт за граждански брак № 0151/21.08.2017 год. по отношение на вписаното фамилно име „М.“, вместо фамилното име ,което е приела след сключване на брак - „К.“,следва да бъде квалифицирана като такава по чл.73,във връзка с чл. 38 ал.4 от ЗГР чл. 547 от ГПК .

Няма спор по фактите, установява се и от събраните доказателства, сключването на граждански брак на територията на Р.Т. между турската гражданка М. Б. и лице с двойно гражданство -българския гражданин А.Н. М., който с придобиване на турско гражданство е приел имената А.К.. В Акта за сключен граждански брак, издаден от Р.Т., е отразено, че след брака съпругата ще носи фамилното име К., каквото е и отразеното фамилно име на съпруга. Несъмнено е установено, че в регистрите на населението в Република България съпругът, български гражданин, е записан с имената А.Н. М., както и, че имената А.К. и А.Н. М. са имена на едно и също лице. В изпълнение разпоредбата на чл. 72, ал. 3 от ЗГР Община Т. е съставила акт за сключен граждански брак №0151/21.08.2017 год., в който в частта "Данни за жената", графа „Фамилно име след брака“ не е записано приетото турско фамилно име на съпруга -„К.“, а фамилно име по регистрите на населението -„М.“.

Спорният по делото въпрос е ,кое фамилно име следва да се впише в преиздадения акт за граждански брак- фамилно име на съпруга, така както е в регистъра на населението –М.“, или турското фамилно име, така както е отразено в съставения в РТурция акт за брак – „К.“.

Съобразно посоченото в решение № 173/17.01.2020 год. по гр.д.№

3828/2018 год. на ВКС, III г.о., името на лице, което не е български гражданин, родено извън територията на Република България, се вписва в регистрите на актове за гражданско състояние и в регистъра за населението така, както е изписано в националния му документ за самоличност или в документа за предоставен статут на пребиваване на територията на Република България – така чл. 9, ал. 5 от ЗГР. Според разпоредбата на чл. 21 от ЗБЛД, имената на чужденците в българските лични документи се изписват по ред и брой, както са изписани в документите за задгранично пътуване, с които са влезли в Република България, а съгласно разпоредбата на чл. 48, ал. 1 вр. чл. 53, ал. 1 от КМЧП, името се определя от отечествения закон на молителя, който е определящ и за случаите на промяната му. От тези общи правила законът предвижда някои изключения. Съгласно чл. 70 ЗГР когато български гражданин сключи брак в чужда държава и е поискал от местен орган по гражданското състояние съставянето на акт за гражданско състояние, той е длъжен да се снабди със заверен препис или извлечение от съставения акт и не по-късно от шест месеца след съставянето му да го предаде или изпрати на българския дипломатически или консулски представител в тази страна, като същевременно му съобщи постоянния си адрес в Република България. Той може да го представи и направо на длъжностното лице по гражданското състояние в общината по постоянен адрес съгласно чл. 72, ал. 2, т. 1, 2 и 3, заедно с легализиран и заверен превод на български език – чл. 70, ал. 2 ЗГР. Съгласно чл. 72, ал. 3, т. 3 ЗГР, длъжностното лице по гражданското състояние съставя акт за гражданско състояние, като вписва в него въз основа на получения препис в «присъствения» акт за сключен граждански брак имената на сключилите брак, датата и мястото на сключване на брака. Според алинея пета на същия законов текст «При съществени различия в името, с което лицето е вписано в преписа по ал. 1 и в регистъра на населението, се представя документ, от който е видно, че имената са на едно и също лице. Въз основа на този документ при съставянето на акта името се вписва, както е в регистъра на населението. В случай че един от съпрузите е приел фамилното име на своя съпруг или е добавил фамилното име на съпруга си към своето, за фамилно име след брака се вписва приетото или добавеното фамилно име на съпруга според регистъра на населението. » Аналогични са и разпоредбите в НАРЕДБА № РД-02-20-9 от 21.05.2012 г. за функциониране на Единната система за гражданска регистрация. Според чл. 20, ал. 1 от Наредбата, при регистриране на брак, сключен в чужбина, данните за имената на сключилите брак, датата и мястото на сключване на брака се вписват в акта за сключен граждански брак така, както са вписани в представения препис или извлечение или в превода на български език на чуждия документ. Разпоредбата на алинея втора гласи, че ако преписът не съдържа всички необходими данни, за съставянето на акта за сключен граждански брак се ползват данни от документите за самоличност на съпрузите или от регистъра на населението. От документа за самоличност на съпруг, издаден от чуждите власти, може да се допълва фамилното му име след сключване на брака, ако същото не се съдържа в преписа или извлечението от акта за сключен граждански брак в чужбина, по писмено заявление от лицето. Въз основа на регистъра на населението се допълват данни за ЕГН, дата и място на раждане, бащино име (ако има) и гражданство на съпруга - български гражданин. Датата и мястото на раждане и гражданството на съпруга - чужд гражданин, може да се допълнят от националния му документ за самоличност. При невъзможност да се попълнят всички данни за този съпруг, в акта се вписват само наличните. Съответно, според алинея трета, която почти дословно възпроизвежда чл. 72, ал. 5 ЗГР - ако в преписа съпруг е вписан с име, което съществено се различава от името, с което е вписан в регистъра на населението, за съставянето на акта за сключен граждански брак се представя документ, от който да е видно, че имената са на едно и също лице. При съставянето на акта за сключен граждански брак името на този съпруг се вписва така, както е вписано в регистъра на населението. В случай че един от съпрузите е приел или е добавил към своето име фамилното име на съпруга си, за фамилно име след брака се вписва приетото или добавеното фамилно име на съпруга така, както е в регистъра на населението. Очевидно и двете

норми – чл. 72, ал. 5 ЗГР и чл. 20, ал. 3 от наредбата, не правят разграничение дали съпругът, придобил фамилното име на другия съпруг, е български или чужд гражданин. Тези норми се явяват специални по отношение на общите правила досежно вписването и промяната на имената на чуждите граждани в българските документи за гражданско състояние. Специалните правила дерогират приложението на общите, поради което и не може да се обоснове извод за колизия между тях.

Турската гражданка М. К. е сезирала съда с искане за отстраняване на допуснатата грешка (вписване на неверни данни) в присъствения от ответната община акт за граждански брак по отношение на вписаното ѝ фамилно име М. след сключване на брак с български гражданин. Няма спор, че в регистрите на населението в Република България съпругът, който е български гражданин, е записан с имената А.Н. М., т.е. фамилното ѝ име следва да бъде такова, каквото е фамилно име на съпруга ѝ, а именно М.. Фамилното име на съпругата - чужденка, избрала да носи фамилията на съпруга си, следва съдбата, включително при промяна по надлежния ред, на фамилията на съпруга, тъй като двете фамилни имена не могат да са различни. В тази хипотеза, вписване на фамилно име К. би могло да стане само след успешно проведена от съпруга ѝ процедура по чл. 19, ал. 2 ЗГР.

Обжалваното решение е незаконосъобразно постановено и следва да бъде отменено по реда на чл. 271 ал. 1 от ГПК.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №142/18.11.2019 год. по гр.д. №218/2019 год. на Районен съд Т., като вместо това п о с т а н о в я в а :

ОТХВЪРЛЯ молба рег. № 1344/06.06.2019 год., уточнена с молба рег. № 663/26.04.2021 год. на МЮК. К., родена на 01.06.1974 год., от Р.Т., гр.Ч., Х.-м.Т.д. №***, за отстраняване на допуснатата грешка /вписване на неверни данни/ в присъствения от Община Т. акт за граждански брак № 0151/21.08.2017 год. по отношение на вписаното фамилно име „М.“, вместо фамилното име, което е приела след сключване на брак - „К.“.

ОСЪЖДА МЮК. К., родена на 01.06.1974 год., от Р.Т., гр.Ч., Х.-м.Т.д. №***, да заплати на Община град Т. съдебно-деловодни разноски за въззивната инстанция в размер на 80 лева юрисконсултско възнаграждение и 15.00 лева държавна такса.

Решението подлежи на обжалване при условията на чл. 280 от ГПК в

едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____